

καινού της να αναποδογυρίσωσι, οὐχί τόνον ευκρέστως διά τὰ ζῶα, μέγιστα τε καὶ μικρά, ἄτινα ζῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐν τοῖς βάθει τῆς θαλάσσης.»

Τοιαύτη ἡ περιλήψις τοῦ ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος «Μέλισσα» καὶ ὅστις ζῆσει τὸ 1881 θὰ ἴδῃ τὰ ἐν αὐτῷ προαγγελλόμενα καὶ θαυμάσει. Εἷς δὲ κόσμος προαγγελλόμενος ἀξίζει δύο δι' ἐκείνους, οἵτινες θὰ ζήσωσι τὸ 1882 ἐν Ἀμερικῇ καὶ Αὐστραλίᾳ καὶ θὰ ἴδωσι τὸν λαμπρότερον τοῦτον κόσμον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ γῆ, καθὼς πᾶν ὅτι γεννηθῆ, μέλλει ἡμέραν τινα νὰ καταστραφῆ, δηλαδὴ νὰ μεταβῆ εἰς βαθμὸν τινα ἀνώτατον ὑπάρξεως. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ προῖδωμεν ἀκόμη τίποτε περὶ τῶν γηρατειῶν αὐτῆς, ὡς ἠδυνήθημεν, στηριζόμενοι ἐπὶ παρατηρήσεων καὶ γεγονότων, νὰ ἐξακριθῶσωμεν διὰ τῆς σκέψεως τὴν γένεσιν αὐτῆς, διότι τῆς καταστρεπτικῆς περιόδου αὐτῆς μὴ ἀρξαμένης εἰσέτι ἡ βῆσις τοῦ συμπεράσματος λείπει, ὅπως ὀρισθῶσιν οἱ νόμοι κατὰ τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ καταστραφῆ. Ἡ γῆ εἶναι ἀκόμη νεωτῆ καὶ ἐν ἤναι ἀληθὲς ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι δι' ὅλας τὰς ζώσας ὑπάρξεις (1) ἀνάλογος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ὄργανισμὸς ἐχρηιάσθη ὅπως ἀρχίσῃ νὰ ἀναπτύσσεται καὶ νὰ στερεοποιῆται ἡ γῆνις σφαῖρα, τῆς ὁποίας ἡ ἐμβρυακὴ κατὰστασις διήρκεσε τόσους αἰῶνας, ἔχει ἀκόμη πολλοὺς αἰῶνας νὰ ζήσῃ.

Ἐπάρχουσι πολλοὶ καὶ ποικίλοι ὑποθέσεις περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς ἴδωμεν ἀνωτέρω, ἐπειδὴ οὐδεμία τούτων δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἐπὶ γεγονότος, ἐλλειπόντων τοιούτων, οὐδεμίαν τούτων δυνάμεθα νὰ πρᾶδεχθῶμεν.

Πανομοιολογούμενον ὅτι ὁ γῆνις ἄξων μετατοπίζεται τοῦτο οὐδὲν ἄλλως

(1) Ἡ γῆ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ὡς ζῶσα ὑπάρξις. Αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς, ἥτις γίνεταί βραδέως καὶ ἀνεπαίσθητως φανερόν, τὴν ζῶσαν ὑπάρξιν τῆς, διότι γνωστὸν ὅτι οὐχί ἡ αἴσθησις, ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀντικειμένου εἶναι ζωὴ ὁ ναρκωθεὶς ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται, ἀλλ' ὅμως ζῆ, τὸ δένδρον δὲν αἰσθάνεται, ὅμως ζῆ. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὑπὸ τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου ἀναπτυσσομένου ἠλεκτρισμοῦ εἶνε τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ τοῦ ὑπὸ τῆς γῆς ἀναπτυσσομένου καὶ τοῦτο εἶναι ἕτερον εἰσέτι δείγμα τῆς ζωῆς τῆς γῆς.